

Sygn. akt II Ca 392/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sławomir Krajewski
Sędziowie:	SO Robert Bury SR del. Zofia Piwowarska (spr.)
Protokolant:	Mariusz Toczek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 października 2015 roku w S.

sprawy z powództwa **U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.**

przeciwko **R. K.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 8 grudnia 2014 roku, sygn. akt II C 991/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. na rzecz pozwanego R. K. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

II Ca 392/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin Centrum w S., II Wydział Cywilny, w sprawie II C 991/14 oddalił powództwo U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. przeciwko R. K., o zapłatę a w pkt II zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.417 zł tytułem kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następującym stanie faktycznym i prawnym:

Dnia 27 marca 2008 r. pozwany R. K. zawarł umowę kredytu gotówkowego w wysokości 19.922 zł. z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w L. oznaczoną numerem (...).

Zgodnie z § 3 umowy kredytobiorca zobowiązał się do spłaty rat kapitałowo – odsetkowych w 60 miesięcznych ratach. Pierwsza rata była płatna do 10 maja 2008 r. Kolejne raty płatne miały być w terminie do 10 - go dnia każdego miesiąca w kwotach określonych w harmonogramie spłat. Na podstawie uchwał z dnia 26 czerwca 2009 roku podjętych przez Walne Zgromadzenie (...) S.A. (...) Bank (...) S.A. nastąpiło połączenie ww. Spółek zgodnie z art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. przez przeniesienie całego majątku (...) S.A. (Spółka przejmowana), na (...) Bank (...) S.A. (Spółka przejmująca). Dnia 2 lipca 2010 r. (...) Bank (...) S.A. w W. jako następcą prawną (...) Banku S.A. sformułował oświadczenie o wypowiedzeniu pozwanemu umowy kredytu gotówkowego z dnia 27 marca 2008 roku. Zgodnie z tym oświadczeniem rozwiązanie umowy miało nastąpić w terminie 30 dni od daty doręczenia wypowiedzenia. Dnia 13 grudnia 2010 roku (...) Bank (...) S.A. w W. wystawił bakowy tytuł egzekucyjny przeciwko dłużnikowi R. K. nr (...), w którym stwierdzone zostało, że pozwany posiada wymagalne zobowiązanie wynikające z umowy o kredyt gotówkowy zawartej z (...) Bank S.A. z dnia 27 marca 2008 r.

Również dnia 13 grudnia 2010 roku (...) Bank (...) S.A. w W. zredagował wniosek o nadanie ww. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności.

Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2011 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – P. i Zachód w S. nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 13 grudnia 2010 roku na rzecz wierzyciela (...) Bank (...) S.A. w W. przeciwko dłużnikowi R. K. w punkcie III A, tj. co do kwoty przeterminowanego kapitału. W pozostałym zakresie wniosek wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności został oddalony.

Dnia 1 lutego 2011 roku (...) Bank (...) S.A. w W. zredagowała wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. (...) Bank (...) S.A. w W. został przekształcony w (...) Bank (...) S.A. w W.. W dniu 23 listopada 2012 roku podpisany został dokument umowy pomiędzy (...) Bank (...) S.A. w W. a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W., którego przedmiotem miała być sprzedaż wierzytelności, wynikających z umów kredytu. Wykaz przelanych wierzytelności miał być zawarty w załączniku nr 2 do umowy. W imieniu (...) Bank (...) S.A. umowę podpisali W. K. i P. M., a imieniu powoda umowę podpisał S. Z.. Podpisy ww. umów zostały złożone pod dokumentem w obecności notariusza.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo podlegało oddaleniu. W piwreszej kolejności Sąd odniósł się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia i uznał, że do przedawnienia roszczenia nie doszło. Sąd uznał jednak, że żądanie pozwu nie zaślugało na uwzględnienie z uwagi na skuteczność drugiego z podniesionych przez pozwanego zarzutów tj. braku legitymacji czynnej.

Sąd stwierdził, że koniecznym warunkiem uzyskania przez stronę powodową orzeczenia sądowego uwzględniającego zgłoszone w postępowaniu cywilnym roszczenie jest udowodnienie faktów prawotwórczych dotyczących podnoszonych twierdzeń. W ocenie Sądu Rejonowego powód nie podołał ciężarowi dowodu w niniejszej sprawie, albowiem nie przedłożył dowodów potwierdzających istnienie po jego stronie legitymacji procesowej. Strona powodowa odwoływała się do istnienia umowy kredytowej z dnia 20 marca 2008 r. o nr (...) pomiędzy (...) Bank (...) S.A. (wcześniej (...) Bank S.A, a następnie (...) Bank S.A) a pozwanym R. K., z której wynikała wierzytelność mająca następnie na podstawie umowy z dnia 23 listopada 2012 roku zostać przelana na stronę powodową. Jednocześnie jako dowód na poparcie powyższych twierdzeń co do istnienia i wysokości zadłużenia pozwanego powód przedłożył: umowę nr (...), umowę przelewu wierzytelności z dnia 23 listopada 2012 roku wraz z wyciągiem z załącznika do umowy oraz odpis (...) Bank (...) Spółka Akcyjna. Sąd podkreślił, że nie miał wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda w przedmiocie połączenia (...) Bank S.A. z (...) Bank (...) S.A., a następnie przekształcenie (...) Banku (...) S.A. w (...) Banku (...) S.A. Informacje o przekształceniach i połączeniach banków są powszechnie dostępne, weryfikowalne i jawne jako ujawnione w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Sąd wskazał, że powód przedkładając dokument umowy wykazał, że R. K. zawarł z (...) Bank S.A. w L. dnia 27 marca 2008 roku umowę o kredyt gotówkowy. Umowa ta miała nr (...). Powód wykazał również podpisanie przez U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. dokumentu umowy sprzedaży wierzytelności i dnia 23 listopada 2012 roku, która to umowa miała zostać zawarta przez powoda (...) Bank (...) S.A.

w W.. Jednakże, w ocenie Sądu Rejonowego żaden z przedstawionych przez powoda dowodów nie potwierdza, aby ww. Bank dokonał na rzecz powodowego funduszu przelewu wierzytelności przysługującej mu wobec pozwanego. Z pewnością nie mógł takiego dowodu wg Sądu - stanowić odpis wyżej wskazanej umowy z dnia 23 listopada 2012 roku (a raczej jej fragmentaryczne przedstawienie), jako że dokument ten nie określa żadnych konkretnych wierzytelności, których umowa miałaby dotyczyć, jego treść została częściowo zniekształcona przez powoda poprzez zamazanie niektórych z zawartych w umowie postanowień, wreszcie zaś jest to jedynie część kontraktu, jako że całość umowy tworzyć ma ponadto kilka załączników, których powód nie przedstawił. Ponadto powód przedstawił kilka nieskładających się w całość stron. Jest to strona 1,5,7,12, 13,14 i 21. Nie jest to więc wyciąg z umowy, a jej fragmenty. Ponadto, nie jest tak, jak twierdzi powód, że umowa została zawarta w formie aktu notarialnego. Notariusz jedynie poświadczył założenie przed nim podpisów przez osoby zawierające umowę. Oczywiście nie oznacza to, że notariusz weryfikował, jak twierdzi powód prawidłowość i zasadność przelewanych umową wierzytelności. Na podstawie fragmentarycznego dokumentu Sąd Rejonowy mógł ustalić jedynie, że została podpisana umowa przelewu wierzytelności, ale nie był w stanie określić, jakie konkretnie wierzytelności miałyby zostać nabyte i w jakiej konkretnie wysokości. Sąd dodał, że do umowy dołączono wydruk stanowiący automatycznie wygenerowany wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) Bank (...) S.A. a powodem z dnia 23 listopada 2012 roku, ale wydruk ten nie poddaje się żadnej analizie, jako że jest to jedynie sporządzony przez nieznaną osobę wydruk z wewnętrznego programu jakiegoś podmiotu. tego rodzaju wydruk nie ma żadnej wartości dowodowej i nie może stanowić oparcia dla podnoszonych w pozwie twierdzeń. Wydruk ten nie został podpisany przez r.pr. Z. lychlińskiego. Wreszcie Sąd wskazał, że informacje wskazane na wydruku nie dotyczą przedłożonej przez powoda umowy o kredyt gotówkowy zawartej dnia 27 marca 2008 roku o nr (...), a jakiejś innej umowy kredytu zawartej dnia 29 marca 2008 roku o nr (...)- (...). Sąd Rejonowy podkreślił, że w dalszym toku postępowania pełnomocnik powoda ponownie przedłożył kolejny wydruk aneksu z przybitą już pieczęcią „za zgodność z i oryginałem” i opatrzony podpisem pełnomocnika powoda (k. 104-106). Nie jest to jednak dokument sporządzony i zredagowany przez osobę, która go podpisała, skoro stanowi automatycznie wygenerowany wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy. Ponadto wydruk ten jest niemal całkowicie nieczytelny. Da się jednak wyczytać z niego, że nie ma on identycznej treści co wydruk dołączony do pozwu. Dotyczy bowiem już umowy (...). Rozbieżność tych dokumentów nasuwa wątpliwości co do zawartych w nich informacji, bo skoro wydruki te są automatycznie wygenerowanymi wyciągami z załącznika powinny być identyczne. Ponadto oba wydruki dotyczą umowy kredytu z dnia 29 marca 2008 roku, tymczasem pozwany podpisał umowę o kredyt gotówkowy dnia 27, a nie 29 marca 2008 roku.

W ocenie Sądu Rejonowego umowa cesji nie jest kompletna, stąd nie jest wiadomym co miało być przedmiotem cesji i czy miała ona obejmować wierzytelność przysługującą w stosunku do pozwanego, a nie sposób weryfikować autentyczności i mocy dowodowej wycinków preparowanych przez stronę na potrzeby postępowania. Sąd wskazał, że to powód decyduje o tym, jakie i w jakiej postaci przedstawia dowody na poparcie swoich twierdzeń. On też ponosi negatywne skutki tego, że prezentuje niekompletny materiał dowodowy, czy też przedstawia go w sposób wybiórczy, bądź niemożliwy do rzetelnej oceny. Ponadto nic nie świadczy o tym, że ww. umowa cesji obejmowała również wierzytelność przysługującą Bankowi z tytułu umowy kredytu zawartej przez pozwanego dnia 27 marca 2008 roku (a nie 29 marca 2008 roku) o nr (...). Konsekwencją powyższego była ocena Sądu, że w niniejszej sprawie zabrakło dowodów potwierdzających nabycie przez powoda wierzytelności z umowy bankowej. W świetle zatem braku dowodów, które korespondowałyby z twierdzeniami powoda co do okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie pozwu, nie sposób było przyjąć, aby przedmiotowe roszczenie w ogóle istniało po stronie powoda. Co za tym idzie, brak było podstaw do przyjęcia, że powodowy fundusz jest legitymowany czynnie w niniejszej sprawie. Sąd dodatkowo podniósł, że nie jest tak — jak imputował to pełnomocnik powoda — a mianowicie, że pozwany nie zakwestionował wysokości dochodzonego roszczenia. W uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty (k. 34) wyraźnie zaznaczono bowiem, że powód nie wykazał wysokości zobowiązania. Powód zaś nie przedstawił żadnego obiektywnego i weryfikowalnego dowodu na wysokość zadłużenia pozwanego w związku z zawartą umową. Z uwagi na powyższe Sąd w punkcie I wyroku powództwo oddalił. O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., w zw. z z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

radów prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. Nr 490 j.t.)

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziła się strona powodowa. W wywiedzonej apelacji zarzucono wyrokowi naruszenie art. 129 § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 244 § 1 k.p.c., poprzez jego niezastosowanie i odmówienie mocy dowodowej poświadczonej przez radcę prawnego umowie cesji wierzytelności jako dokumentu urzędowego, podczas gdy poświadczenie zgodności z oryginałem odpisu dokumentu przez występującego w sprawie pełnomocnika strony w osobie radcy prawnego, nadaje temu poświadczeniu charakter dokumentu urzędowego i potwierdza istnienie dokumentu i danych w nim zawartych, art. 129 § 4 k.p.c., poprzez jego niezastosowanie przez Sąd I instancji z urzędu i zaniechanie wezwania powoda do okazania- do wglądu Sądu- oryginału zawartej umowy cesji, jeżeli Sąd powziął wątpliwość o skuteczności zawartej umowy cesji, co skutkowało brakiem przypisania jej takiego charakteru, art. 233 § 2 k.p.c. poprzez błędne jego zastosowanie, tj. przez przeprowadzenie przez Sąd meriti dowolnej a nie swobodnej ocenę dowodów zgromadzonych w aktach sprawy II C 991/14 poprzez przyjęcie, iż powód przedkładając niepełną umowę cesji wierzytelności i jej załącznika nie wykazał skuteczności cesji wierzytelności, podczas gdy prawidłowa ocena dokumentów znajdujących się w aktach sprawy prowadzi do wniosku przeciwnego. Naruszenie art. 23 oraz art. 27 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych z dnia 29.08.1997r. (Dz. U.2014.1182 j.t., ze zm.) poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie przez Sąd I instancji, iż powód był zobligowany do przedłożenia pełnego odpisu umowy cesji wierzytelności zawierającej dane innych dłużników powoda, a dotyczące ich danych identyfikacyjnych oraz wszelkich informacji obejmujących ich zadłużenie, podczas gdy powód nie jest uprawniony do przetwarzania takowych danych w procesie dochodzenia wierzytelności wobec osób niebędących stroną konkretnego postępowania sądowego (m.in. brak zgody dłużników niebędących stroną postępowania na przetwarzanie ww. danych w procesach z nimi niezwiązanych). -art. 11 ust. 1 i 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji z dnia 16.04.1993r (dalej: u.z.n.k, Dz. U.2003.153.1503 j.t., ze zm.) oraz art. 65 ustawy Kodeks Cywilny z dnia 23.04.1964r. (dalej: k.c., Dz. U.2014.121 j.t. ze zm.) przez błędną wykładnię § II umowy cesji- Klauzula Poufności poprzez uznanie przez Sąd a quo, iż powód był zobligowany do przedłożenia kompletnej umowy cesji wierzytelności wraz z załącznikiem, a tym samym uznanie, iż takowy działaniem nie stanowiłoby czynu nieuczciwej konkurencji i naruszenia tajemnicy przedsiębiorstwa powoda, zgodnie z zapisami umownymi i obowiązującymi przepisami prawa, podczas gdy ujawnienie lakowych informacji wyczerpuje hipotezę zarzucanych przepisów. Podnosząc powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I Instancji i zasądzenie na rzecz strony powodowej od pozwanego kwotę 22.273,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 28.11.2013r. do dnia zapłaty, zasądzenia na rzecz strony powodowej od pozwanego kosztów postępowania sądowego za obie instancje, w tym również kosztów zastępstwa prawnego w obu instancjach i poniesionych opłat skarbowych.

W uzasadnieniu apelacji strona powodowa rozwinęła argumentację przywołaną dla wykazania zasadności podniesionych zarzutów.

Strona pozwana wniosła odpowiedź na apelację, w której zawarła żądanie oddalenia wywiedzonego środka zaskarżenia oraz o zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego. W uzasadnieniu strona pozwana odniosła się do prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego oraz bezzasadności zarzutów powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację podzielił ustalenia i rozważania prawne Sądu Rejonowego, które przyjął za własne i stwierdził, że apelacja podlegała oddaleniu, a jej zarzuty i wnioski nie zdołały podważyć trafności zaskarżonego wyroku.

W pierwszej kolejności wymagają rozważenia zarzuty naruszenia prawa procesowego. Dopiero bowiem przesądzenie kwestii poprawności ustaleń faktycznych otwiera możliwość kontroli poprawności zastosowania prawa materialnego. Odnosząc się do zarzutów naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przypomnieć należy, że aby zarzut ten okazał się skuteczny skarżący winien wskazać jakie kryteria naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (vide: orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia

23.01.2001 r. IV CKN 970/00, LEX nr 52753, 12.04.2001 r., II CKN 588/99, LEX nr 52347, 10.01.2002 r., II CKN 572/909, LEX nr 53136). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c., choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., sygn. akt IV CKN 1316/00, opubl. LEX nr 8027). W niniejszej sprawie apelujący zarzucił Sądowi Rejonowemu jakoby ten dokonał dowolnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, że powód poprzez przedłożenie niepełnej umowy cesji i jej załącznika nie wykazał skuteczności wierzytelności. Wywody Sądu Rejonowego były prawidłowe. Sąd ten bowiem stwierdził, że na podstawie fragmentarycznej umowy cesji nie sposób stwierdzić jakie konkretnie wierzytelności zostały nabyte. Jest to wnioskowanie logiczne, albowiem Sądowi została przedstawiona jedynie część umowy cesji a kopie odpisu z załącznika do umowy okazały się niewiarygodne. Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy stwierdził, że rozbieżność dwóch dokumentów przedłożonych przez stronę powodową mających stanowić załącznik do umowy cesji o różnej treści nasuwa poważne wątpliwości co do wiarygodności i rzetelności przedstawionych dowodów. Sąd Okręgowy w pełni aprobejuje rozważania Sądu I instancji dotyczące wartości dowodowej zawnioskowanych przez stronę powodową dowodów. Zgodzić się należy z Sądem I instancji, że skoro pozwany zakwestionował legitymację procesową strony powodowej, to jej obowiązkiem było udowodnienie nabycia przez nią wierzytelności wynikającej z umowy kredytu, zawartej między pozwanym a (...) Bank S.A i w to konkretnym dniu. Pamiętać należy, że uregulowany w art. 509 k.c. przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, bowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Zatem warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana, poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Tymczasem strona powodowa wniosła o dopuszczenie dowodu z „wyciągu z umowy cesji wierzytelności zawartej pomiędzy poprzednim wierzycielem a powodem, wraz z wyciągiem z załącznika”, z którego nie wynika, by przedmiotem sprzedaży była wierzytelność kredytodawcy względem pozwanego, na którą powołuje się strona powodowa i której poświadczoną za zgodność kopię przedłożyła do akt. Umowa sprzedaży wierzytelności określając przedmiot sprzedaży odsyła do załącznika nr 1, który nie ma jednak żadnej mocy dowodowej, bowiem nie jest opatrzony podpisami osób uprawnionych do reprezentacji podmiotów zawierających umowę cesji. Brak na nich jakichkolwiek podpisów, poza pieczętką na jednym z przedstawionych fragmentów załącznika – pełnomocnika powoda „Za zgodność z oryginałem radca prawny”. Wyciągi nie mogły zostać uznane za dokument, który z mocy art. 244 § k.p.c. mógłby korzystać z domniemania, że jego treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym (domniemania zgodności z prawdą). Dokumenty te mogłyby korzystać co najwyżej z domniemania autentyczności właściwego dla dokumentu prywatnego. Wobec zakwestionowania mocy materialnej tych dokumentu przez pozwanego, obowiązkiem strony powodowej było wykazanie faktu nabycia wierzytelności dochodzonej w niniejszej sprawie. Ponadto należy zauważyć, iż przedłożony „wyciąg z załącznika” nie pozwala na indywidualizację załącznika, którego część stanowi, jak również samej umowy cesji wierzytelności, której integralną część ma stanowić załącznik. Tytuł jednego z wyciągu został nadany przez osobę przygotowującą pozew, skoro odnosi się do „opisu wierzytelności którego dotyczy sprawa” a drugi wyciąg o zgoła innej treści stanowić ma załącznik A do aneksu do umowy z dnia 23.11.2012 r. Co ważkie strona powodowa nie powoływała się na żaden aneks do umowy cesji. Strona powodowa będąca profesjonalistą na rynku dochodzenia wierzytelności, nie może zasłaniać się niemożnością przedłożenia oryginału lub odpisu załącznika, z uwagi na ochronę danych osobowych. Najważniejszym jest jednak to, że wyciąg z załącznika poświadczony przez pełnomocnika powoda odnosi się do danych związanych z osobą pozwanego i zawartą umową ale z dnia 29 marca 2008 r. Do pozwu zaś dołączono umowę z dnia 27 marca 2008 r. i z faktem jej zawarcia wiązano zasadność żądania pozwu. W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy trafnie przyjął, iż strona powodowa nie przedłożyła dokumentów jednoznacznie potwierdzających nabycie przez nią wierzytelności przypadającej jej od pozwanego. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodowego, to strona powodowa była zobowiązana do wykazania, iż w drodze cesji nabyła wierzytelność, która przysługiwała cedentowi wobec R. K. i temu nie sprostała. Przedłożony przez nią wyciąg z umowy cesji wierzytelności dowodzi w istocie jedynie nabyciu przez stronę powodową bliżej nieokreślonych wierzytelności. Umowa kredytu, Bankowy Tytuł Egzekucyjny

oraz korespondencja świadcząca o toczącym się przeciwko pozwanemu postępowaniu egzekucyjnym, stanowią jedynie dowód tego, iż (...) Bank S.A. przysługiwała wierzytelność względem pozwanego.

Dodatkowo wskazać należy gwoźli wyjaśnienia, że Sąd Rejonowy w żadnej mierze nie naruszył wskazanych przez apelującego przepisów ustawy o ochronie danych osobowych oraz ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Sąd pierwszej instancji nie stwierdził w rozważaniach, że powód był zobligowany do przedłożenia pełnego odpisu umowy cesji. Strona powodowa jako profesjonalista na rynku obrotu wierzytelnościami reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika posiada wystarczającą wiedzę w przedmiocie sporządzenia wyciągu z umowy i załącznika w sposób pozwalający na wykazanie przeniesienia konkretnej wierzytelności przy zachowaniu ochrony danych osobowych osób niebędących uczestnikami postępowania.

W konsekwencji Sąd Odwoławczy uznał, iż zaskarżony wyrok odpowiada prawu i na zasadzie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.

Biorąc pod uwagę wynik kontroli instancyjnej, o kosztach postępowania odwoławczego poniesionych przez powoda Sąd Okręgowy rozstrzygnął w pkt 2 wyroku na zasadzie z art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (§ 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).